

porotního přelíčení, že jeden z porotců není mocen projednacího jazyka. 24 IV 14, Kr V 169; Z. Str. 14: 237 č. 574.

§ 325. II. Porušení tohoto předpisu není zmatečností. 3 IV 14, Kr II 70; Z. Str. 14: 204 č. 563.

§ 330., 331. Řízení moniturní o nejasně zodpověděné otázce hlavní nestává se zbytečným neb nepřipustným proto, že přisvědčeno bylo k otázce dodatečné, znějící na důvod trestnost vylučující. 13 VI 14, Kr II 167; off. 4155.

§ 344. č. 5. Zmateční stížnost nepřísluší soukromému žalobci pro zamítnutí jeho důkazů o opaku důkazu pravdy, provedeného obžalovaným, popřeli-li porotci hlavní otázku znějící na skutkovou podstatu urážky na cti a nedali-li proto odpovědi na otázku dodatečnou, znějící na provedení důkazu pravdy. 4 V 14, Kr III 47; Z. Str. 14: 245 č. 579 a), 8 V 14, Kr III 216/13; Z. Str. 14: 247 č. 579 b).

§ 344. č. 8. Sem nespadá poučení, dané předsedou porotcům: »Obžalovaný musí býti osvobozen, bude-li k otázce dodatečné přisvědčeno.« 13 VI 14, Kr II 167; off. 4155.

§ 390. I. »Skončením« řízení tr. lze rozuměti jen pravoplatné jeho vyřízení; smrt obviněného sem nespadá. 15 IX 14, Kr III 163; G. H. 15: 91.

Zprávy spolkové.

Schůze členské. Ve schůzi dne 7. ledna 1915 přednášel r. v. z. s. n. o. B o u b e l a o tom, »Jsou-li jízdni lístky státních drah listinami veřejnými«. Otázka ta je důležitá zejména pro obor práva trestního. Lístky jízdní nejsou vydávány veř. úřadem neb úředníkem a nemají i jiných náležitostí listin veřejných: nejsou koncipovány, nejsou registrovány, nevydávají se o nich duplikáty. Jsou jen průkazem o zaplacení jízdného ev. legitimací k výkonu jistého oprávnění, mají tedy účel obchodní a ráz soukromoprávní. Jízda bez lístku má za následek pokutu konvencionální, stanovenou dopravním řádem samým. Postátnění dráhy soukromé nemůže tento ráz jízdních lístků změnit, již pro neudržitelný pak dualismus v právní povaze lístků drah soukromých a veřejných a častou jejich kombinovanost. Veřejnoprávní ráz drah státních není ani v jejich organ. statutech vysloven a vyloučen jest samou obchodní povahou tohoto podnikání státního. Nejvyšší soud kasační arci v daném případě (změna data na zpátečním lístku státní dráhy — zločinem podvodu) vyslovil zásadu, že každá činnost úředníka státních drah, tudíž i vydání resp. datování jízdního lístku jest aktem veřejnoprávním. Stanovisko to přednášející z hoř. důvodů pokládá za nesprávné.

V debatě poukazuje dr. P e k a na to, že listina, má-li býti veřejnou, musí býti vystavena u výkonu státního vrchprávi (imperia),

neb alespoň regálu (ku př. pošt. recepisse); obojího u jízdního lístku není. Název dráhy jako »státní« nerozhoduje; viz vice versa listiny farních úřadů o stavech rodinných, jež jim stát ukládá vydávati na základě svého imperia — evidence obyvatelstva — a jež jsou listinami veřejnými, třeba úřad je vydávající není »státní« neb »c. k.«

Okr. s. Skřípský: Máme-li na zřeteli § 101. tr. z., musíme považovati za úředníka veřejného toho, kdo má (od státu) propůjčenu jistou moc. Státní dráha vedle obchodního má i význam veřejnoprávní (sociálně-politický atd.) a sluší proto míti za to, že i v ní se projevuje státní imperium. Pokládá proto její jízdní lístky za listiny veřejné.

Dr. Bulín má za to, že tu imperia není, a tím také ne předpokladu veřejnosti listiny. Orgány státních drah »úředníky« státními v pravém toho slova smyslu nejsou. Rozšiřování pojmu »úředních« osob není obyvatelstvu prospěšno.

R. z. s. Vácha praví, že dlužno zkoumati v každém jednotlivém případě subjektivní stránku trestného činu — zde ke zjištění úmyslu a vědomí, zfalšovati veřejnou listinu.

Doslovem přednášejícího, že doprava osob a věci patrně není výronem státního vrchprávní, alespoň pokud trvá nynější systém smíšený (drah soukromých i státních), schůze skončena.

Ve schůzích konaných dne 14. a 28. ledna 1914, jichž účastnila se hostmi i řada dam, přednášel okr. soudce Skřípský »O právech žen dle novely k obč. zákonníku«. Probrav nejdříve velmi poutavým způsobem historické základy a vývoj ústavu svědeckého, který způsobil dosavadní vyloučení ženy z něho, osvětlil různou právní povahu jednotlivých funkcí svědeckých. Zákon doplnil pouze právo občanské, i zůstávají tedy ženy nadále vyloučeny ze »svědectví«, na př. při sepisování úmrtního zapsání, inventury (tu nejde o »zřizování listin«). O kvalitě svědků (žen) novela nemluví, zejména ne o stáří; řečník připouští každé stáří.

Ve druhé přednášce pak pojednal přednášející přehledným způsobem o nových normách obč. zák., o poručenství a opatrovnictví, o právu nemanž. matek, o právu žen rozvedených, o právu dědickém, jimiž práva žen podstatně byla rozšířena.

Některé poznámky a dotazy pronesli dr. Stránský ml., dr. Bulín a jedna z přítomných dam, na něž přednášející odpověděl.

Ve schůzi konané dne 4. března 1915 přednášel prof. dr. Fr. Weyr »O právu veřejném a soukromém — o politických, teoretických a psychologických důsledcích tohoto dualismu«. Přednášku tuto, jež vzbudila živou debatu (v. r. Boubela, okr. s. Skřípský, r. z. s. Vácha, prof. Engliš, přednášející), přineseme v plném znění v jednom z nejbližších čísel.